

Sygn. akt II Ka 89/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 marca 2020 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	Sędzia SO Grażyna Orzechowska
Sędziowie:	Sędzia SO Agnieszka Karłowicz Sędzia SO Karol Troć (spr.)
Protokolant:	st. sekr. sąd. Beata Defut-Kołodziejak

przy udziale Prokuratora Krzysztofa Ciepłińskiego

po rozpoznaniu w dniu 5 marca 2020 r.

sprawy **S. S.**

oskarżonego z art. 226 § 1 kk, art. 222 § 1 kk, art. 18 § 2 kk w zw. z art. 233 § 1 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Garwolinie

z dnia 30 kwietnia 2019 r. sygn. akt II K 53/17

zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy; zasądza od oskarżonego S. S. na rzecz Skarbu Państwa 780 zł kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 89/20
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancjiwyrok *Sądu Rejonowego w Garwolinie z dnia 30 kwietnia 2019 r., sygn. II K 53/17***1.2. Podmiot wnoszący apelację**

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia**1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

w całości

na niekorzyść

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
---		-----	-----	-----	
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
-----	-----	-----	-----	-----	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
-----	-----	-----

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów

(dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiężle o powodach nieuwzględnienia dowodu
2.1.1	postulowany przez obrońcę oskarżonego dowód z opinii biegłego lekarza medycyny odnośnie obrażeń oskarżonego	patrz rubryka 3.5, gdzie omówiono zarzut obrazy przepisów art. 167 kpk, art. 193 kpk w zw. z art. 366 kpk

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1.	- obraza przepisów postępowania, mająca wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 7 kpk, poprzez naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów i bezpodstawne nadanie waloru całkowitej wiarygodności zeznaniom świadków T. L., B. Z. i A. M. odnośnie zachowania oskarżonego wobec tych świadków oraz sposobu traktowania oskarżonego podczas swojej interwencji, podczas gdy świadkowie ci jako funkcjonariusze Policji pracujący razem i z racji wykonywanych obowiązków służbowych utrzymują ze sobą stały kontakt, co niewątpliwie umożliwia im ustalenie wspólnej, jednolitej wersji zdarzenia, a prezentowany przez nich przebieg interwencji chronił ich od odpowiedzialności, w przypadku gdyby w rzeczywistości interwencja ta przebiegała niezgodnie z prawem;	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Sąd Rejonowy zachowując nakazany ustawą obiektywizm i wykorzystując wrażenia wynikające z realizacji zasady bezpośredniości, z całokształtu ujawnionych w toku przewodu sądowego okoliczności wyprowadził racjonalne wnioski, kierując się przy tym wskazaniem wiedzy, doświadczenia życiowego i zasadami logicznego rozumowania. Argumentacja przedstawiona w pisemnych motywach wyroku jest zgodna z dyrektywami art. 7 kpk, przekonująca, pozbawiona luk, sprzeczności i dwuznaczności. Jak wynika z pisemnych motywów zaskarżonego orzeczenia, o wartości procesowej poszczególnych dowodów przesądziła wyłącznie ich treść w aspekcie wewnętrznej spójności, jak i konfrontacji z treścią innych dowodów (spójność zewnętrzna), zaś ocena dokonana przez Sąd Rejonowy stanowiła wynik dogłębnej analizy i swobodnej oceny, odpowiednio uargumentowanej.</p> <p>Zarzut obrońcy kwestionujący pierwszoinstancyjną ocenę dowodów z zeznań funkcjonariuszy Policji – T. L. i B. Z., Sąd Okręgowy ocenił jako pozbawiony merytorycznych podstaw. Przez pryzmat art. 7 kpk niedozwolona jest aprioryczna kategoryzacja przydatności dowodowej świadków z uwagi na jego przymioty osobiste, czy też wykonywany zawód, a w ten sposób skarżący podważył wiarygodność relacji T. L. i B. Z., wskazując na to, iż pracują razem i z tego względu mogli ustalić zeznania odbiegające od rzeczywistości. Brak jest jakichkolwiek podstaw, aby</p>	

niniejsza sprawa odbiegała od innych, licznych przeprowadzanych przez nich interwencji i aby świadomie mieli narażać się na odpowiedzialność karną za składanie fałszywych zeznań i w konsekwencji wydalenie ze służby. To, że oskarżony był nietrzeźwy, przeklinał oraz zachowywał się arogancko wynika nie tylko z zeznań funkcjonariuszy, ale paradoksalnie także zeznań A. S., która opowiedziała w jakich okolicznościach znalazła się w domu syna i synowej, tj. na prośbę T. S., która nie potrafiła poradzić sobie z agresją oskarżonego (k. 197v). Obdarzenie przymiotem wiarygodności zeznań funkcjonariuszy Policji w żadnej mierze nie może być uznane zatem za bezkrytyczne. Dowody te wzajemnie się uzupełniały, tworzyły logiczny ciąg wydarzeń i słusznie doprowadziły Sąd Rejonowy do przekonania, iż pozwalają na szczegółowe odtworzenie stanu faktycznego. Oskarżony zdawał sobie sprawę, iż ma do czynienia z funkcjonariuszami Policji i znał przyczyny przeprowadzonej interwencji. Funkcjonariusze Policji do domu oskarżonego udali się w mundurach służbowych, a interwencja ta była przeprowadzona na prośbę jego żony T. S.. Z akt przedmiotowej sprawy nie wynikało, aby w/w funkcjonariusze byli skonfliktowani z oskarżonym, bądź zaangażowani w spór rodzinny między oskarżonym a jego żoną jak również aby sympatyzowali i opowiadali się po stronie któregoś z nich. Odnośnie czynów z art. 226 § 1 kk i art. 222 § 1 kk w realiach przedmiotowej sprawy brak jest także jakichkolwiek podstaw ku wnioskowaniu, aby mieli oni bezzasadnie używać wobec oskarżonego środków

<p>przymusu bezpośredniego. Dla oceny zebranych w tej sprawie dowodów istotne znaczenie miał fakt, że T. L. i B. Z. konsekwentnie od początku do końca tego postępowania, zbieżnie ze sobą podawali okoliczności dotyczące całego zajścia. Nie zaprzeczali przy tym, iż wobec oskarżonego użyto środków przymusu bezpośredniego i siłą założono kajdanki. Wynikało to z wcześniejszej, opisanej powyżej, negatywnej postawy oskarżonego.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>- warunkowe umorzenie postępowania karnego w odniesieniu do czynu z art. 226 § 1 kk i z art. 222 § 1 kk (pkt I i II a/o), ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania;</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Bezzasadność zarzutu warunkowała bezzasadność wniosku.</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	
<p>2.</p>	<p>- obraza przepisów postępowania, mająca wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 7 kpk i art. 410 kpk, poprzez uznanie zeznań świadka A. M. jako całkowicie obiektywnych i przypisanie temu świadkowi waloru naocznego świadka agresywnych zachowań oskarżonego oraz pominięcie przy dokonywaniu ustaleń faktycznych istotnych okoliczności wynikających z zeznań tego świadka, podczas gdy świadek ten zeznał, iż opuścił</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

	<p>on wraz z żoną oskarżonego pomieszczenie, w którym oskarżony przebywał, następnie w drzwiach tego pomieszczenia stanął świadek T. L., aby uniemożliwić oskarżonemu zamknięcie się w tym pomieszczeniu, a A. M. obserwował sytuację jedynie z korytarza, jednocześnie rozmawiając z T. S.;</p>	
<p>Zwięzłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zeznania A. M. słusznie zostały uznane przez Sąd Rejonowy za wiarygodne i współbrzące z innymi dowodami o charakterze osobowym. Brak było w tym względzie podstaw do stwierdzenia obrazy art. 7 kpk i art. 410 kpk. Jak wynika z całokształtu materiału dowodowego przebieg interwencji w dniu 11 sierpnia 2016 r. miał dynamiczny przebieg, a świadkowie przesłuchani w tej sprawie, także A. M., przedstawili w swoich zeznaniach te fragmenty zachowania oskarżonego, które mieli okazję zaobserwować. Jak już wskazano, dowody te wzajemnie się uzupełniały, tworzyły logiczny ciąg wydarzeń i słusznie doprowadziły Sąd Rejonowy do przekonania, iż pozwalają na szczegółowe odtworzenie stanu faktycznego. Skarżący w ramach wniesionej apelacji nie przedstawił przekonującego wyводу, który podważyłby tok rozumowania Sądu Rejonowego i pierwszoinstancyjną ocenę dowodów.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>- warunkowe umorzenie postępowania karnego w odniesieniu do czynu z art. 226 §</p>	<p># zasadny</p>	

1 kk i z art. 222 § 1 kk (pkt I i II a/o), ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania;	# częściowo zasadny # niezasadny	
Zwiąże o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Bezzasadność zarzutu warunkowała bezzasadność wniosku.		
Lp.	Zarzut	
3.	- obraza przepisów postępowania, mająca wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 7 kpk i art. 410 kpk, poprzez niedostateczne uwzględnienie wyjaśnień oskarżonego oraz zeznań świadka A. S. i uznanie ich jako nieprawdziwych i niewiarygodnych zeznań i wyjaśnień, iż oskarżony został przez funkcjonariuszy Policji rzucony na ziemię, następnie wykręcono mu ręce, kopano i deptano, a następnie skutego w kajdanki funkcjonariusze ci „ciągnęli jak psa”, podczas gdy w wyniku interwencji Policji oskarżony posiadał obrażenia ciała, a jego zachowanie wobec policjantów było jedynie następstwem ich zbyt ostrej interwencji;	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Jak już wskazano w rubryce 3.1, funkcjonariusze Policji wykonywali jedynie swoje obowiązki służbowe. Nie można zapominać, iż Policja powołana jest do pilnowania ładu i porządku publicznego, wzywana na pilne interwencje		

do agresywnych i wulgarnych sprawców przestępstw i wykroczeń, a wykonując swe zadania często zmuszona jest używać środków przymusu fizycznego wobec osób utrudniających dochodzenie do pozytywnych wyników tych działań. Taka sytuacja miała miejsce również w tej sprawie, zaś podjęte przez funkcjonariuszy środki przymusu były w pełni uzasadnione. A. S. mogła skorzystać z prawa do odmowy składania zeznań, niemniej jednak z niego nie skorzystała. Sąd Rejonowy jej zeznania słusznie ocenił jako nakierowane na pomoc synowi. Próba podważenia prawidłowości zaskarżonego wyroku z uwagi na zeznania świadka, wobec którego w związku z tą sprawą prowadzono postępowanie o czyn z art. 233 § 1 kk, nie mogło przynieść oczekiwanego rezultatu. Sąd Okręgowy, z uwagi na specyfikę dowodu w postaci nagrania rozmowy oskarżonego z matką A. S. i żoną T. S., z dowodem tym mógł zapoznać się bezpośrednio i pełnił stanowisko Sądu meriti, który na podstawie tego nagrania wysnuł wnioski o próbie nakłonienia w/w świadków przez oskarżonego do krzywoprzysięstwa (k. 252 uzasadnienia zaskarżonego wyroku). Pierwszoinstancyjna ocena zeznań A. S. w powyższym kontekście została przeprowadzona wzorcowo, zaś wniesiona apelacja jako polemiczna, wobec zgromadzonych, kategoriycznych dowodów, nie podważyła jej skutecznie.

Wniosek

- warunkowe umorzenie postępowania karnego w odniesieniu do czynu z art. 226 § 1 kk i z art. 222 § 1 kk (pkt I

zasadny

częściowo zasadny

i II a/o), ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania;	# niezasadny	
Zwiąże o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Bezzasadność zarzutu warunkowała bezzasadność wniosku.		
Lp.	Zarzut	
4.	- obraza przepisów postępowania, mająca wpływ na treść orzeczenia, tj. 410 kpk, poprzez pominięcie przy dokonywaniu ustaleń faktycznych oceny dowodu w postaci korespondencji z przeprosinami, kierowanej przez oskarżonego do funkcjonariuszy Policji, podczas gdy dowód ten ma istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, świadcząc o prawidłowej postawie oskarżonego po zaistniałym zdarzeniu, który zrozumiał swój błąd, zmienił swoje życie i wyraża pełną gotowość wyrównania szkody i krzywdy wobec pokrzywdzonych;	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Dowód ten rzeczywiście został pominięty i przemilczany w zaskarżonym wyroku, gdzie zabrakło jego oceny. W ocenie Sądu Okręgowego, nie sposób uznać jednak, aby to uchybienie miało jakikolwiek wpływ na treść zaskarżonego wyroku i stwierdzenie winy oskarżonego, jak również, aby dowód ten miał uzasadnić warunkowe umorzenie postępowania wobec oskarżonego.		

W tym kontekście, Sąd II instancji w pełni podzielił rozważania Sądu Rejonowego odnośnie okazania pokrzywdzonym przez oskarżonego braku szacunku, poniżenia ich, znieważenia, a w stosunku do jednego z nich dodatkowo – naruszenia nietykalności cielesnej. Postawa oskarżonego prezentowana w toku postępowania, w tym próba nakłonienia osób mu najbliższych do składania fałszywych zeznań odbiegających od rzeczywistości, stanowi odzwierciedlenie braku wyrażenia przez niego jakiegokolwiek skruchy. Dowód w postaci korespondencji skierowanej do funkcjonariuszy z tzw. zwrotnym poświadczeniem odbioru miał charakter nakierowany nie na rzeczywiste przeproszenie pokrzywdzonych, lecz uzyskanie argumentu w toczącym się przeciwko oskarżonemu postępowaniu. Sąd Okręgowy w pełni podzielił stanowisko Sądu I instancji, iż oskarżony, przejawiający zupełnie lekceważący stosunek do porządku prawnego i organów wymiaru sprawiedliwości, nie zasługuje po raz kolejny na warunkowe umorzenie wobec niego postępowania karnego. Wykonywany przez niego zawód i możliwość utraty pracy spowodowana niniejszym wyrokiem skazującym nie może warunkować bezkarności S. S.. Możliwe negatywne następstwa są wynikiem jego przestępczego działania.

Wniosek

- warunkowe umorzenie postępowania karnego w odniesieniu do czynu z art. 226 § 1 kk i z art. 222 § 1 kk (pkt I i II a/o), ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania;		
Zwiążle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Bezzasadność zarzutu warunkowała bezzasadność wniosku.		
Lp.	Zarzut	
5.	- obraza przepisów postępowania, mająca wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 167 kpk i art. 193 kpk w zw. z art. 366 kpk, poprzez niedopuszczenie z urzędu dowodu z opinii biegłego lekarza medycyny i dokonanie samodzielnych ustaleń, iż u oskarżonego brak było obrażeń ciała doznanych na skutek interwencji funkcjonariuszy Policji, w sytuacji gdy oskarżony podnosił w swoich wyjaśnieniach, iż policjanci podczas interwencji spowodowali u niego poważne obrażenia ciała, a stwierdzenie powyższych okoliczności, mających istotne znaczenie dla okoliczności sprawy, wymagało wiadomości specjalnych i nie mogło zostać samodzielnie ustalone przez Sąd;	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Uprawnienie do przeprowadzania dowodów z urzędu (art. 167 kpk) w zestawieniu z ciężącym na Przewodniczącym obowiązkiem baczenia, by zostały wyjaśnione wszystkie istotne okoliczności sprawy (art. 366 § kpk) w żadnej mierze nie oznacza obowiązku przeprowadzania wszystkich dowodów, jakie hipotetycznie		

mogłyby cokolwiek wnieść do sprawy. Dowodzenie czegokolwiek w procesie karnym musi być uzasadnione rzeczą potrzebą, a nie formalistycznym przeświadczeniem obrońcy, że konieczne jest wykorzystanie wszystkich dostępnych źródeł dowodowych i to kilkakrotnie. Rozpoznanie niniejszej sprawy nie wymagało wiadomości specjalnych (art. 193 kpk).

Na rozprawie apelacyjnej, Sąd Okręgowy na podstawie art. 170 § 1 pkt 3 kpk oddalił wniosek dowodowy obrońcy oskarżonego o dopuszczenie wniosku dowodowego obrońcy o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu medycyny uznając, że stwierdzenie u oskarżonego określonych obrażeń ciała nie jest przydatne dla ustalenia, co miało miejsce najpierw, w a konsekwencji czy – jak we wniosku dowodowym – zachowanie oskarżonego wobec funkcjonariuszy Policji było jedynie następstwem ich nieprawidłowej interwencji.

W kontekście powyższej decyzji procesowej dodać można, iż po pierwsze mimo powołania się w apelacji na to, że postulowany przez obrońcę dowód ma istotne znaczenie przez pryzmat uniewinnienia oskarżonego, ani w toku postępowania przygotowawczego, ani pierwszoinstancyjnego sądowego nie zwracano się o jego przeprowadzenie. Po drugie pamiętać należało, iż w tym stanie sprawy brak było podstaw do stwierdzenia pobicia oskarżonego, a wszystkie zgromadzone dowody wskazywały na konieczność użycia wobec S. S. środków przymusu bezpośredniego. Po trzecie zaś oczywistym jest, iż po upływie długiego czasu od zdarzenia

nie byłoby możliwe stwierdzenie przez biegłego lekarza na ciele oskarżonego obrażeń, na których rzekome istnienie się powoduje. Przeprowadzenie tego dowodu nie przyczyniłoby się także w żaden sposób do wyjaśnienia przedmiotowej sprawy. Nadto, wbrew temu, czego domaga się i co próbuje wykazać skarżący we wniesionej przez siebie apelacji, biegły nie jest uprawniony do tego, aby stwierdzić, czy obrażenia danej osoby powstały w wyniku przekroczenia uprawnień przez funkcjonariuszy Policji. Biegły wydając swoją opinię stwierdzić może jedynie, czy dane obrażenia mogły powstać w okolicznościach podawanych przez badanego. Kategoryczne ustalenie tej okoliczności każdorazowo pozostaje jednak w gestii Sądu, a biegli nie mogą zastępować Sądu w dokonywaniu ustaleń faktycznych. Ich opinie oceniane są przez pryzmat art. 7 kpk, w konfrontacji z innymi przeprowadzonymi w sprawie dowodami.

Wniosek

- warunkowe umorzenie postępowania karnego w odniesieniu do czynu z art. 226 § 1 kk i z art. 222 § 1 kk (pkt I i II a/o), ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania;

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Bezzasadność zarzutu warunkowała bezzasadność wniosku.

Lp.	Zarzut	
6.	<p>w konsekwencji zarzutów 1,2,3,4 i 5:</p> <p>- błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku i mających istotny wpływ na jego treść , a polegający na niezasadnym przyjęciu, iż zachowanie oskarżonego wobec funkcjonariuszy Policji było niczym nieuzasadnione i charakteryzowało się znacznym stopniem społecznej szkodliwości, podczas gdy z całokształtu okoliczności zdarzenia wynika, iż reakcja oskarżonego była następstwem niewłaściwej interwencji funkcjonariuszy Policji oraz choroby alkoholowej oskarżonego, który niezwłocznie po zdarzeniu zrozumiał swój błąd, przeprosił swoich najbliższych, podjął leczenie z uzależnienia od alkoholu do dziś utrzymując abstynencję od jego spożywania, podjął starania w celu przeproszenia i pojednania się z pokrzywdzonymi oraz naprawienia szkody i krzywdy, jego wina i społeczna szkodliwość czynów nie są znaczne, także jego postawa i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że będzie on w przyszłości przestrzegał porządku prawnego;</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
W zarzucie tym obrońca próbował podważyć wszystkie te ustalenia Sądu Rejonowego, które mają kluczowy wpływ na ustalenie istnienia bądź nieistnienia przesłanek warunkowego umorzenia postępowania. Poddając		

zaskarżony wyrok kontroli odwoławczej Sąd Okręgowy podzielił stanowisko Sądu Rejonowego odnośnie tego, iż oskarżony nie zasługuje po raz kolejny na dobrodziejstwo zastosowania wobec niego instytucji warunkowego umorzenia postępowania karnego. Zastosowanie art. 66 § 1 kk nie jest determinowane tylko i wyłącznie pozytywną prognozą kryminologiczną odnośnie sprawy przestępstwa (notabene w przedmiotowej sprawie pozostaje ona zdaniem Sadu Okręgowego dyskusyjna). Aby możliwym było jego zastosowanie, zarówno wina, jak i społeczna szkodliwość czynu nie mogą być znaczne. Obydwie w/w przesłanki powinny być ustalone odrębnie, niezależnie od siebie. Dopiero ich łączne spełnienie czyni zasadnym rozważania o zasadności zastosowania instytucji warunkowego umorzenia postępowania. W przypadku braku ich spełniania, dalsze rozważania o postawie sprawcy, jego właściwościach i warunkach osobistych oraz wykonywanym zawodzie stają się bezprzedmiotowe. Przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości kluczowe znaczenie ma rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, waga naruszonych przez sprawcę obowiązków, motywacja sprawcy oraz rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia (art. 115 § 2 kk). Z kolei, stopień zawinienia podlega ocenie przy uwzględnieniu wszystkich okoliczności decydujących o przypisaniu winy oskarżonemu w dacie zarzucanego mu czynu, w więc jego dojrzałości, poczytalności, zdolności do rozpoznania

bezprawności zachowania oraz ewentualnych anormalnych sytuacji motywacyjnych. Wbrew sugestiom obrońcy, nietrzeźwość oskarżonego w dniu zdarzenia z pkt I i II a/o nie tłumaczy przestępczego działania S. S.. Oskarżony jako osoba dorosła i w pełni poczytalna zdawał sobie sprawę, jak alkohol działa na jego organizm. Jest oczywiste, że ustawowe wymaganie, aby stopień winy nie był znaczny, oznacza, że wina sprawcy musi być ustalona ponad wszelką wątpliwość. Zupełnie nietrafna była także argumentacja obrońcy, iż oskarżony niezwłocznie po zdarzeniu zrozumiał swój błąd, wręcz przeciwnie - w krótkim odstępie czasu od zdarzeń z pkt I i II a/o zdecydował się popełnić kolejne przestępstwo z art. 18 § 2 kk w zw. z art. 233 § 1 kk, chcąc ustami najbliższych zarzucić interweniującym funkcjonariuszom popełnienie przestępstwa składania fałszywych zeznań. Reasumując, rozważenie wszystkich powyższych okoliczności przez pryzmat realiów niniejszej sprawy wypada dla oskarżonego wyjątkowo niekorzystnie. W przekonaniu Sądu Okręgowego, z przekonujących motywów zaskarżonego wyroku w sposób niebudzący wątpliwości wynika dlaczego oskarżony nie zasługuje na warunkowe umorzenie wobec niego postępowania karnego po raz kolejny.

Wniosek

- warunkowe umorzenie postępowania karnego w odniesieniu do czynu z art. 226 § 1 kk i z art. 222 § 1 kk (pkt I i II a/o), ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania;		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Bezzasadność zarzutu warunkowała bezzasadność wniosku.		
Lp.	Zarzut	
7.	<p>w zakresie zarzucanego oskarżonemu czynu z art. 18 § 2 kk w zw. z art. 233 § 1 kk:</p> <p>- obraza przepisów postępowania, mająca wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 7 kpk oraz art. 410 kpk, poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodu z płyty CD z nagraniem audio i bezpodstawne uznanie, że oskarżony w dniu 23 sierpnia 2016 r. podczas spotkania z matką, żoną i synem nalegał, aby składali oni zeznania niezgodne z prawdą, a przeproszenie ich było jedynie pretekstem do spotkania, jak również pominięcie i nie wyciągnięcie wniosków z okoliczności, iż sytuacja ta dotyczyła osób dla oskarżonego najbliższych w rozumieniu kodeksu karnego, podczas gdy celem tejże wizyty było ustalenie przebiegu zdarzenia, przeproszenie najbliższych oraz rozmowa o trudnej sytuacji prawnej oskarżonego, który co prawda proponował najbliższemu, aby złożyli korzystane dla niego zeznania, jednak robił to w łagodnej formie, nie nalegał przy tym i nie był natarczywy, nadto nie sposób z treści jego wypowiedzi wnosić, że nakłaniał do złożenia zeznań sprzecznych z rzeczywistym przebiegiem zdarzeń;</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Celem weryfikacji zasadności zarzutów obrońcy, Sąd Okręgowy zapoznał się dowodem w postaci nagrania zarejestrowanego na płycie CD, w pełni podzielając pierwszoinstancyjną ocenę tegoż dowodu i nie stwierdzając obrazy przepisów art. 7 kpk i art. 410 kpk, wskazanych przez skarżącego. Szczególne zabarwienie, ostrość oraz dobitność wypowiedzi oskarżonego zawartych na powyższym nagraniu nie budzi wątpliwości Sądu Okręgowego odnośnie prawidłowości uznania przez Sąd Rejonowy, iż oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał znamiona art. 18 § 2 kk w zw. z art. 233 § 1 kk. W ocenie Sądu Okręgowego, zaprzeczenie winie oskarżonego w świetle tego dowodu było pozbawione jakichkolwiek podstaw. Sąd Rejonowy z tegoż dowodu wyciągnął racjonalne, logiczne i zgodne z doświadczeniem życiowym wnioski. Co prawda, prawem oskarżonego jest złożenie w sprawie takich wyjaśnień, jakie uznaje za najbardziej korzystne z punktu widzenia obrony. Tak długo jednak oskarżony może skutecznie w ten sposób realizować swoje uprawnienia procesowe, a Sąd zobowiązany interpretować wątpliwości na jego korzyść, jak długo nie popadnie on w sprzeczność z obiektywnie ustalonymi w oparciu o przeprowadzone dowody faktami, wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego. Nieprawdziwe wyjaśnienia oskarżonego nie mogą wprawdzie pogarszać jego sytuacji procesowej, oskarżony ma bowiem zastrzeżone</p>	

<p>prawo do obrony nawet w taki sposób, jednakże wykrętne przedstawienie jakiegoś istotnego fragmentu wydarzeń czy zdarzenia uprawnia do szczególnie krytycznej oceny takiego dowodu (por. m.in. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 24 kwietnia 2014 r., sygn. II AKa 19/14, Legalis Numer 1024070). W niniejszej sprawie omawiany zarzut miał właśnie wyłącznie polemiczny charakter.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>- uniewinnienie oskarżonego od zarzutu popełnienia czynu z art. 18 § 2 kk w zw. z art. 233 § 1 kk, względnie warunkowe umorzenie postępowania odnośnie tego czynu;</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Bezzasadność zarzutu warunkowała bezzasadność wniosku.</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	
<p>8.</p>	<p>w konsekwencji zarzutu 7: błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku i mający wpływ na jego treść, a polegający na niezasadnym przypisaniu oskarżonemu czynu wypełniającego znamiona z art. 18 § 2 kk w zw. z art. 233 § 1 kk, podczas gdy ze względu na okoliczność, iż osoby nakłaniane przez oskarżonego do zeznań niezgodnych z prawdą (jeśli taki czyn można faktycznie przypisać oskarżonemu), były osobami najbliższymi dla oskarżonego, zaś motywacją dla składania tychże zeznań była obawa</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

	<p>przed odpowiedzialnością karną grożącą oskarżonemu, jako osobie najbliższej, czyn ten wypełnia znamiona art. 18 § 2 kk w zw. z art. 233 § 1a kk, którego górna granica wynosi 5 lat pozbawienia wolności, ponadto oskarżony niezwłocznie po zdarzeniu zrozumiał swój błąd, przeprosił swoich najbliższych, podjął starania w celu przeproszenia i pojednania się z pokrzywdzonymi oraz naprawienia szkody i krzywdy, jego wina i społeczna szkodliwość czynów nie są znaczne, także jego postawa i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że będzie on w przyszłości przestrzegał porządku prawnego;</p>	
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Sąd Rejonowy poczynił pozbawione błędów ustalenia faktyczne, dokonując prawidłowej subsumpcji zachowania oskarżonego z pkt III a/o pod konkretną normę prawa materialnego – tj. art. 18 § 2 kk w zw. z art. 233 § 1 kk.</p> <p>Od dnia 15 kwietnia 2016 r. daty wejścia w życie ustawy z dnia 11 marca 2016 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2016 r. poz. 437 ze zm.), zachowanie sprawcy składającego fałszywe zeznania (tj. art. 233 § 1 kk) w obawie przed grożącą mu odpowiedzialnością karną, które do tej chwili traktowane było jako kontratyp działania w ramach prawa do obrony, zostało stypizowane jako uprzywilejowany typ przestępstwa określony w art. 233 § 1a kk (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 stycznia 2019 r., sygn. I KZP</p>		

10/19, Biul. SN 2020 nr 1, OSNKW 2020 nr 1, poz. 1, Legalis Numer 227242).

Uregulowanie art. 233 § 1a kk wciąż nie dotyczy osób posiadających status podejrzanego lub oskarżonego. Te z uwagi na składanie wyjaśnień nie podlegają odpowiedzialności karnej z art. 233 kk. Natomiast formalnie obejmuje ono dwie grupy osób: 1. świadków, którzy mogą zostać pociągnięci do odpowiedzialności karnej w sprawie, w której składają zeznania (np. są oni faktycznymi sprawcami lub współdziałającymi), lub w innej (co do innego czynu, np. niewykrytego jeszcze przez organy ścigania); 2. świadków, których najbliższy może zostać pociągnięty do odpowiedzialności karnej w sprawie, w której składają zeznania, np. najbliższy jest faktycznym sprawcą lub współdziałającym lub w innej, co do innego czynu, np. niewykrytego jeszcze przez organy ścigania [por. Wróbel Włodzimierz (red.), Zoll Andrzej (red.), Kodeks karny. Część szczególna. Tom II. Część II. Komentarz do art. art. 212-277d, LEX].

W realiach rozpoznawanej sprawy pamiętać należało jaka była jej geneza - rozpoczęła się ona w wyniku działania rodziny oskarżonego, która nie potrafiła poradzić sobie z agresywnym zachowaniem oskarżonego i zwróciła się z prośbą o interwencję do funkcjonariuszy Policji. Trudno w tej sytuacji mówić, iż zachodziła po ich stronie obawa poniesienia odpowiedzialności karnej przez oskarżonego. Podkreślenia wymaga, iż S. S. odpowiadał za swoje zachowanie i w granicach swojego zamiaru, nie zaś w graniach hipotetycznego zamiaru

swojej matki i żony, sprzecznego z okolicznościami ujawnionymi w toku niniejszej sprawy. Ze zgromadzonego w tej sprawie materiału dowodowego wynikało, iż to oskarżony obawiał się skutków konieczności poniesienia odpowiedzialności karnej, nie zaś jego najbliżsi, zaś jego intencją było przekonanie ich do swoich racji i zaistniałych po jego stronie (nawet uzasadnionych) obaw, o czym przekonuje nagranie zarejestrowane na płycie CD.

Zgodnie z art. 21 § 1 kk okoliczności osobiste, wyłączające lub łagodzące albo zaostrzające odpowiedzialność karną, uwzględnia się tylko co do osoby, której dotyczy, a po myśli § 2 tego art. jeżeli okoliczność osobista dotycząca sprawcy, wpływająca chociażby tylko na wyższą karalność, stanowi znamię czynu zabronionego, współdziałający podlega odpowiedzialności karnej przewidzianej za ten czyn zabroniony, gdy o tej okoliczności wiedział, chociażby go nie dotyczyła. Jak wskazuje się w doktrynie, przepis art. 21 § 2 kk odnosi się do wszystkich przestępstw indywidualnych właściwych (w których posiadanie wymaganej przez ustawę cechy warunkuje odpowiedzialność karną) oraz do przestępstw indywidualnych niewłaściwych typu kwalifikowanego (w których posiadanie cechy szczególnej prowadzi do obostrzenia odpowiedzialności karnej). Poza zakresem regulacji art. 21 § 2 kk pozostają natomiast przestępstwa indywidualne niewłaściwe typu uprzywilejowanego (jak w niniejszej sprawie), do których znajduje zastosowanie zasada wyrażona w art. 21 § 1 kk.

Wskazane wyżej ograniczenie zakresu zastosowania regulacji zawartej w art. 21 § 2 kk wynika bowiem jednoznacznie z treści analizowanego przepisu, w którym zamieszczono sformułowanie: „okoliczność osobista dotycząca sprawy wpływająca chociażby tylko na wyższą karalność”. Sformułowanie to przesądza, że przepis art. 21 § 2 kk odnosi się wyłącznie do wypadków, w których szczególna cecha sprawy stanowiąca znamię czynu zabronionego decyduje o bycie przestępstwa lub w których szczególna cecha sprawy prowadzi do obostrzenia odpowiedzialności karnej (wpływa na wyższą karalność). Przepis art. 21 § 2 kk nie odnosi się zatem do tych wypadków, gdy szczególna okoliczność osobista dotycząca sprawy prowadzi do złagodzenia odpowiedzialności karnej. W takich wypadkach brak po stronie współdziałającego cechy wymaganej dla sprawcy prowadzi do przesunięcia podstawy odpowiedzialności karnej na płaszczyznę typu podstawowego. Tym samym współdziałający w popełnieniu przestępstwa indywidualnego niewłaściwego typu uprzywilejowanego, niebędący intraneusem, poniesie odpowiedzialność na podstawie typu podstawowego, a więc surowszą niż sprawca posiadający cechę wymaganą przez ustawę (tak P. Kardas w Komentarzu do Kodeksu karnego, wyd. WK 2016).

Wniosek

- warunkowe umorzenie postępowania karnego w odniesieniu do czynu z art. 226 § 1 kk i z art. 222 § 1 kk (pkt I i II a/o), ewentualnie o uchylenie

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania;	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Bezzasadność zarzutu warunkowała bezzasadność wniosku.	

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
-----	-----
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
pierwszoinstancyjne rozstrzygnięcie o winie i karze wymierzonej oskarżonemu	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Bezzasadność wniesionej apelacji i brak okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany

-----	-----
Zwięzłe o powodach zmiany	
-----	-----

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
1.1.	-----	# art. 439 k.p.k.-----
Zwięzłe o powodach uchylenia		
-----	-----	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięzłe o powodach uchylenia		
-----	-----	
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięzłe o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
-----	-----	
4.1.	-----	# art. 454 § 1 k.p.k.-----
Zwięzłe o powodach uchylenia		

5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania	

5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
-----	-----
6. Koszty Procesu	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
-----	Sąd Okręgowy na podstawie art. 634 kpk w zw. z art. 636 § 1 kpk w zw. z art. 627 kpk i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jedn. Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 z późn. zm.), obciążył oskarżonego kosztami sądowymi za II instancję (760 zł opłaty od kary, tj. 10 % kary grzywny wymierzonej w I instancji oraz 20 zł ryczałtu za doręczenia pism w postępowaniu apelacyjnym).

7. PODPIS

1.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	1
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego

Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Całość wyroku skazującego	
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	

#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana